

Ieder jaar op 15 augustus hang ik de vlag uit.

Oh?, informeren de burens geïnteresseerd, ben je jarig of ben je geslaagd? Het is een vraag die ik vrijwel elk jaar krijg.

Het laat zien hoe voor veel mensen 5 mei telt als het einde van de oorlog. Dat het niet voor iedereen zo was, is minder vanzelfsprekend. De belangrijke dagen en gebeurtenissen leer je wel uit je hoofd, maar het verleden is vooral de optelsom van de verhalen van de mensen die erbij waren. Zulk soort ervaringen maken het zo betekenisvol voor mijn familie om ook vandaag stil te staan bij de Indische kant van de Tweede Wereldoorlog.

Na de capitulatie op 8 maart 1942 wordt mijn overgrootvader, Kees de Vries, samen met veel andere militairen op het jaarmarktterrein in Soerabaja door de Japanners verzameld. Ze worden in groepen naar het station gemarcheerd. Op 19 juni 1943 komt hij als krijgsgevangene om in Tarso, Thailand. En natuurlijk kan ik met feiten en statistieken komen, maar uiteindelijk is mijn oma haar vader kwijtgeraakt vanwege arbeid aan de Birma-Siamspoorweg.

En of het nu door internering of door de spoorweg komt, achter ieder gezicht hier schuilt wel zo'n getuigenis. Persoonlijke ervaringen die het verdienen om verteld te worden, die er mogen zijn en die er vooral mogen blijven. Verhalen van mijn grootouders waar ik geboeid naar luister en waarvan ik steeds beter begrijp hoe belangrijk het is dat ze verteld worden. Daarom leg ik vandaag met mijn vader en oma een krans voor allen die omgekomen zijn bij de bouw van de spoorweg.

En elk jaar zal ik geduldig blijven uitleggen waarom ik de vlag uithang op 15 augustus.